

מסורת הש"ס

6 פסחוס מנח: מחו: חולין כג.
7 [בכרת: יב: ועי'שם עג הלוי'ן כסדר'ן 8] זיל ואי קי אמלע זילקוט דמו קסו וכו' דל'ן.
8 [זו פסח 7] 8 עטרי: ז"ק.
9 בעי' יסן: למנחה.
10 שין לעי"ט.
11 גי' ז"ק: שהיה לו לפרש כל זה.
12 שילוח דחייב כרת בקרני חגבים ודמיון שמתעברו מדקין זה כזה אלל פסחוס פסח כגון.
13 ופליגי.
14 עי' היטע חוס' יבמות ז' ד"ה שנה,

תורה אור השלם

- וזאת תורת המנוחה לקרב אהבה בני אהרן לפני יי' אל פני המנוחה.

ויקרא 17

- לא תאפה חמץ חלקם נחמי: אהב מאישי קדש קדשים הוא בעצת אהבה: קדשם וקדשם: ויקרא י י
- ושמרתם את המצות כי בעצץ היום הזה והאבותיו את צבאותיהם מארץ מערים ושומרתם את הדת הזה לדורותיהם: וקדש: שבות יב י
- ואם נמחה על הפחבת קרנך סלת בלילה בשמן מזה תהיה: ויקרא ב ה
- אמרת ילי' אדני' אהא טובתי כל ע'ליך:

- התלים טו ב
- לקדושים אשר בארץ הנהא ואדירי כל ונצי' ב: התלים טו ג
- מקלות מים רבים אדירים משברי ים: אדיר: הנהא יי' התלים צג ד
- נשפת ברוחך בסעם: ע'ללו בעופרת בגנים אדירים: שבות טו י
- וישלח בני נגן הנביא ויקרא את שמו יודיה: בעבור יי' שמואל ב יב כי

גליון הש"ס

בג' זאת תורת: ע"ל עג עפ עיב חוס' ד"ה חסיון:

מוסף רש"י

שיאור: שלם מכלל מלה וכלל חמץ כל 64 (חוריי' כג) שלם נחמקל כל לכס (פסחוס' מנח).
אי דר"מ.
ר' יצחק יהודה פליגי כללו ענינין (פסחוס מנח):
לר"מ: היו שילוח בהסגפת פסח ופליגי חמץ קול חלק דמנחה מר קול מלה דהסגפי פסח אפילו בקרני חגבים מוקרי סדוק וסיוי כרת, ושיאור בהסגפת פסח חמיון גרס' כלל ענינין (סס) דר"מ: חייב מלקות, וכי' יהודה יס' פסח מר קול מלה דהסגפי פסח אפילו שיאר לא מוקרי בקרני חגבים הוא דמקרי שיאור, ועד קולל לחימי דנשא דקרי ליה רבי יהודה שיאור לא מחייב עליה מלקות (חוריי' כג).

רבינו גרשום

אי דר' מאיר: דאמר כל שוכספי פניו: לר' יהודה מצה הוי.
הוא איהו אמר דלא הוי שיאור עד דהוי נסדק בקרני חגבים: החיה.
לומר: שמי' יפס' חזקה.
תלמידי: חזיה דהוא עכירא דעתיה: דר' פרידא קא בעי ר' עזרא ליתוביה דעתיה: כל חפצי במ.
כלומר כל חזקת טובתי במ היא: כיון דשמעיה.
לר' עזרא: דקאמר אדיר פתח.
ר'

כלל את אהרן דכתיב זאת תורת המנוחה וכתיב בתריה מנחת תאכל:

שיאור דרבי מאיר. כל שהסכיפו פניו בפרק אלו עוצרין (פסחוס דף מנח). לרבי יהודה מנח מעליא היא ח: ואי **שיאור דרבי יהודה**.

דהיינו קרני חגבים וקבעי למימר לר"מ תאפה שיאור חמץ מעליא

הוא ו': **אלא דרבי יהודה לרבי יהודה**.

ה"ג אילימא דר"מ לרבי יהודה מנח מעליא היאו' **אלא דרבי יהודה לרבי יהודה**: **רבוכה**.
במים רותמין כדלמרינן בתורת כהנים(ד' גבי מציתין מורכבת מלמד שנעשת ברותמין כל זרכן והוא חלוט: אי טו **דאיכא רבוכה**. מנחה שמונחה בצרוכה כתיב כדנדיא מורכבת תהא שלם תאפה חמץ: **לא כתיב בה רבוכה**. תאפינה ומדלא כתיב בה שמע מינה לאו רבוכה ענינ' ו': **מנין לכל המנחות שנילושות בפושרין וישמרים שלם יחמילו**. דקמני ממניתין (לקמן דף נה).

כל המנחות נילשות בפושרין ומשמרן יאן שלם יחמילו. שנילושות כלומר דהואיל ונילושות בפושרין מנחה לשמרים שלם יחמילו ושימור היינו שיעסקו בצנף כל שעה כדלמרינן בפסחוס (דף מנח): **הסייה**. כלומר שהשירנה ושמרה: **היא**. נמי הוה משמע לעכב כדלמרינן צפירקין קמא (לעיל דף ד.7) טעמא היא שאס שמט שלם לשמה פסולה: **דהוא עשירי לעזרא**. ר"א בן עזריה עשירי לעזרא הסופר: **מאי כולי האי**. דקמייחסמו ליה: אי **צר אוריין**. אס בן מורה הוא יב' הרי הגון: **חוייה**. רבי פירלא לרבי עזרא שהיה נעור(ס): **ופסח**. צאגדמא למיחצביה(ס): **שהודעסיך**. שגלי מייחד שמך צעולם: **אמר יב' ליה טובתי כל עליך**. דהכי משמע ממה שאמרת להקצ"ה ה' אמה אין טובתי עליך: **אלא לקדושים אשר בארץ**. דהני תרי קראי יד' דקסמיי אהדלי וקודשא ציך הוא אמרינהו: **כיון דשמעיה**. רבי עזרא לרבי פירלא דקאמר אדירי כל חפצי צם מוכר אגדה של אדיר: **יבא אדיר**. כלומר כן אמר הקצ"ה כעשה נקמה בצמרים (שמות טו) כללו כעופרת במים מררים שהם **אדירים**: **ומה לידיד**. מפרש לקמן צאצרהס:

עשומה

טובה אלא לאברהם יצחק ויעקב שהוריעונו תחלה בעולם שנאמר⁶ לקדושים אשר בארץ המה ואדירי כל חפצי במ כיון דשמעיה דקאמר אדיר פתח ואמר יבא אדיר ויפרע לאדירים מאדירים באדירים יבא אדיר זה הקדוש ברוך הוא דכתיב⁷ אדיר במרום ה' ויפרע לאדירים אלו ישראל שנאמר ואדירי כל חפצי במ מאדירים אלו המצרים דכתיב⁸ צללו כעופרת במים ידיר בן ידיר ויבנה ידיר לידיר בחלקו של ידיר ויתכפרו בו ירידים יבא ידיר זה שלמה המלך דכתיב⁹ וישלח ביד נתן הנביא ויקרא שמו ירידה בעבור ה' בן

לחמי מודה ושמי הלסם או לא וקשיא אהיהא דחולין דמשמע דלכולי עלמא חשיבא חמץ ושמא אפי' לרצנן לא אמרינן אלא לכתמילה דאין מחמיונן אי נמי לכולי עלמא אין מחמיונן בחמץ נוקשה לכתמילה אלא רבי חנינא בן גמליאל קסבר דחמץ גמור הוא: **ת"ל** החתוב בקעה חובה. הא דדרשנין צפ' החולין (יבמות דף מ.) מנחת תאכל במקום קדוש דלהי טנא ציה קרא לעכב דלית אוכלה חלוטה אף על גב דמנח היא הוא לעכב לא הוי כמו שנה יח' הכתוב לעכב צעלמא דמהתם לא נפקא לן אלא מתהיה דהכא ועוד דהא משמע הסם דמחד מנח לא ממעטינן חלוט דחלוט מנח הוא ומדכתיב מרתי ממעט ליה ואס בן אימא למנחה וזה דמשמע הכא דאי לאו תהיה הוה אמייא אי צעי רבוכה ליימי אי צעי מנח ליימי לאו לכתמילה דהא ממעט ציבמות חלוט למנחה ס':

כל המנחות באות מצה פרק חמישי מנחות גג.

ב'י קא מבעיא אי עעכב. תימה מאחר דכתיב זאת תורת אייתרו

ליה מנח דכתיב במחבת ומאפה לעכב ויש לומר דלימלא ה"מ דדידיו אכל צסלת ומרחשת לא וכי מסיק עיכובא מדכתיב תהיה במחבת אס אינו ענין לגופה

ס'ו' ציורל לפרש כל זה ועוד לישנא

דקמני בצריימא מנח יכול מנח מ"ל תהיה הכתוב קבעה חובה משמע דנוגסה נמי אי לא כתיב תהיה הוה אמייא מנח ועוד דמנח במחבת ומאפה למה לי דמנח תהיה דמחבת סגי ונראה לפרש דלשום דרשא צריבי ואע"ג דכתיב במחבת מנח תהיה ילפינן צכל המנחות מוזלת תורת לכל היכא דליכא מנח צמנא איכא נמי עיכובא: **א' שיאור דרבי מאיר ד'** יהודה מצה מעי"תא. דצפרק אלו עוצרין (פסחוס דף מנח): קמני רבי יהודה י' שאור דפטור בקרני חגבים וסדוק דחייב כרת שנמערצו סדקין זה צוה אכל פסות מכן שרי כגון שהסכיפו פניו ורצנן פליגי עליה דהיינו רבי מאיר דכמוכ בגמרא ומפרשין איהו שיאור: כל שהסכיפו פניו וזאת צפרק אלו עוצרין (סס מנח) מנח שיאור ישרף וימותו לפני כללו ומפרש וימותו לפני כללו דר"מ לרבי יהודה משמע אכל צלילה סבור ויש לומר דמדריצנן צעלמא הוא דאסור ומדשרי ליה לכלבו ש"מ מנח מעלימא היא: ס'ו' **אלא** דרבי **מאיר דרבי מאיר** מדקין ע"יה חמץ הוא יא'. כי האי גוונא דייקנין צפרק קמא דחולין (דף כג:) גבי הרי עלי לחמי מודה מן החמץ או מן המנח ושהיא שיאור מהו וקאמר שיאור דמאן אי דר"מ לר' מאיר מדלקי עליה חמץ הוא ומימה על דהכא והתם דילמא שאני לגבי פסח דמרצנין ליה מדכתיב (שמות יב) כל מחממת ומהתם לא ילפינן דהא לענין פסח נמי לא חשיב חמץ גמור להמחייב כרת ואלדכרה נילף מחמץ גמור ומייה צההיא דחולין יש לפרש דלענין מנח דמודה קאמרין דילמא מפסח ולא יאכ צו ידי מנח דמודה אכל צשמעמין ליכא לשוניי הכי ושמא יש שום ייתור צמודה וצמנמות דחמץ נוקשה חשוב חמץ גבייהו ולקמן (דף נד.) פליגי רבי חנינא בן גמליאל ורצנן במחמיונן תפסוחים וקרי ליה חמץ נוקשה ולמאי דצעי לאוקומי האי דתפסו שריסקו כרבי חנינא בן גמליאל פ' תפוח של תרומה שנמנה צעיקה ותימננה היה יכול לומר דלרצנן חשיב ליה מנח ושרי אכל במסקנא דקאמרי לרצנן דהוי נוקשה ואפ"ה א"ר חנינא בן גמליאל דמחמיונן י' פליגי צהכי אי חשיב חמץ נוקשה כחמץ גמור לענין לרצנן לא אמרינן אלא לכתמילה דאין מחמיונן אי נמי לכולי עלמא אין מחמיונן בחמץ נוקשה לכתמילה אלא רבי חנינא בן גמליאל קסבר דחמץ גמור הוא:

גג.

הא מ"י פ"ב חול' מסיק' ה' כא:

שיטה מקובצת

6] זאת תורת המנוחה. תימה אמאי לא מיייתי קרא דמתניתין [דף נה ע"א] כל המנוחה אשר תקריבו לה! לא תעשה חמץ וי"ל דאי מהותא הוי אמנא לא תעשה חמץ להכי מיייתי קרא דכתיב בה בהדיא מצות תאכל במקום קדוש. חוסי! אחורתי ועין חוסי דף עב ע"ב: בן יהוד. רבובאי אי דאחי רבובאי כתיב בה רבובאי אי דליחאי רבובאי הוא [לא] כתיב בה רבובאי ואימא דכתיב בה רבובאי מצוה ברבובאי ודלא כתיב בה רבובאי אי בעי רבובאי: 7] ומשמרן שלא יחמירו. אע"ג דמיייתי קרא במתני' לפסולין חמץ איצטריך הכא קרא לשמירה: 8] אמר להו: 9] מצה מעליא היא. דקמני החם שאור ישרף והואכלו פטור ואיתור שאור קצרי חגבים דביר' י יהודה ר' מאיר אומר הואכלו חייב כרת אלא איתורו שאור כל שוכספי פניו כו' ונציא בברייתא בבמרא ר' מאיר אומר שאור ישרף והואכלו בארבעים אלא מדפטור ר' יהודה אפי' קצרי חגבים מכלל דהכיסופי פניו מצה מעלייתה היא: 10] חמץ מעליא הוא. מרמיהיב עליו כרת: הס"ד ואח"כ מה"ר אי דר"מ מדלקי עליה. דקמני הואכלו בארבעים חמץ הוא: 11] מעליא הוא. אי תורה יתורה לר"מ חמץ מעליא הוא אי דר"מ לר"מ מדלקי עליו חמץ הוא: 12] לר' יהודה: הס"ד ואח"כ מה"ר ואפי' לא תאפה דבתנור אסור לאפות אבל עושה אותו חלוט ויעשהו חמץ: 13] בענין הס"ד ואח"כ מ"ה ואפסולי לא מכללי ואחתי לעכב מניין: 14] ומשמרן. אותן שלא יחמיצו כלומר: 15] תורה הוא: הס"ד ואח"כ מה"ר איי יהוד: 16] אמר לר' יודי קראי סמכיו: 17] הוא שויה לו לפרש: 18] או אי דר' מאיר וחובת אלא נמחק: 19] מדלקי עליה חמץ הוא. תימה אודכר מרלא מחייב עליה כרת אלו חמץ הוא וי"ל נתי דחמץ מעליא לא הוי מ"מ חמץ נוקשה מיחא הוי וא"ת יהודי [גבין] פסח מצריקין קרא דכל מחממת לא תאכלו לרבות חמץ נוקשה וי"ל דה"י [שמא] שום ירובאי כתיב בה: חוס' אחרות: 10] הכתוב לעכב. וי"ל לעכב דהתם לאו דוקא הוא שחיי כיון דמסיק לעולם מצה מאי עיכובא שייך למעטא אלא ודאי מחז מצה לא משפיען מעוט דחלוט ואפי' למצוה דהא לא נפיק מכלל מצה ואיצטריך קרא מצה תצינא למעט דלמצוה לא ייחא חלוט ואחתי לא משפיען לעכב הכא מעטט ליה מחתיה לעכב ועוד אומר ר"י דההיא הוי כמש לעכב מיהו החם איירי בקפצתא לאחר אפיא כגון מנחת מאפה מחבת מורחשת ולא הוהיר חלק גבוה בשעת אפיא אבל במנחות תנקמצות כשהם סולת שהוהיר חלק גבוה הוי אמנא דשוב אינו נוהר בחלקו להכי איצטריך תהיה לעכב שרייסי שלא לאפות חמץ. ור"ח: